

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 233/04-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. októbra 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha v konaní o sťažnosti Ing. D. U., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. I. P., B., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 24/00, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. D. U. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 24/00

v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 20/02 z 20. augusta 2002 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 24/00 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. D. U. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť Ing. D. U. trovy konania v sume 8 796 Sk (slovom osemtisíc sedemstodevät'desiatšesť slovenských korún) na účet advokáta JUDr. I. P., B., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 233/04 z 18. augusta 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. D. U., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), v časti, ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 24/00.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 25. februára 2000 okresnému súdu návrh na vypratanie nehnuteľnosti.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo vydané rozhodnutie vo veci samej.

V časti sťažnosti prijatej na ďalšie konanie sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a súčasne žiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 000 Sk.

Podpredsedníčka okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2023/01 doručeným ústavnému súdu 20. septembra 2004, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 24/00 v období po vydaní Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 20/02 zo dňa 20. 8. 2002, bolo na základe uvedeného rozhodnutia pravidelne sledované zo strany vedenia Okresného súdu Bratislava I. v súlade so zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v platnom znení a ako i zák. č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov v znení noviel v rámci Spr. 2023/01.

Spis bol tunajšiemu súdu vrátený dňa 23. 9. 2002. Kópia Nálezu Ústavného súdu SR bola daná zákonnej sudkyňi na vedomie dňa 18. 12. 2002. O návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bolo v zákonom stanovenej lehote dňa 17. 6. 2002 rozhodnuté.

Od 1. 7. 2002 do 22. 9. 2002 sa vec nachádzala na Ústavnom súde SR.

Proti rozhodnutiu bolo podané odvolanie dňa 26. 9. 2002. Dňa 30. 9. 2002 bol daný pokyn konajúcou sudkyňou na vyexpedovanie odvolania na vyjadrenie sa odporcovi v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Tento pokyn sudkyne bol vyexpedovaný dňa 18. 12. 2002, v čom konštatovala predsedníčka Krajského súdu v Bratislave prietah pri opise pokynu sudkyne.

Po zaslaní vyjadrenia odporcu k odvolaniu dňa 10. 1. 2003 dala sudkyňa dňa 17. 1. 2003 pokyn civilnej kancelárii na predloženie veci Krajskému súdu v Bratislave. Úprava bola realizovaná kanceláriou dňa 12. 2. 2003.

K dlhšiemu časovému intervalu pri opise úprav sudkyne došlo z dôvodu nedostatku administratívnych síl na tunajšom súde, ktorý vznikol v mesiaci október 2002 v súvislosti so zavedením zákona o štátnej a verejnej službe do praxe. Ku dňu 1. 10. 2002 musel byť rozviazaný pracovný pomer s cca 39 administratívnymi pracovníčkami a tento stav pretrvával až do skončenia výberových konaní a zapracovaní nových pracovných síl.

Vec napadla na Krajský súd v Bratislave dňa 18. 2. 2003 pod sp. zn. 6 Co 42/03 a prípisom zo dňa 14. 3. 2003 bola predsedníčka senátu upozornená na Nález ÚS SR zo dňa 20. 8. 2002.

Vec bola vrátená tunajšiemu súdu dňa 13. 8. 2003 bez vydania rozhodnutia na došetrenie a dňa 24. 9. 2003 bolo uznesenie č. k. 9 C 24/00-121 vypracované na doručenie odporcovi v 1. a 2. rade.

Od 10. 11. 2003 bola vec predložená na ďalší procesný postup na Krajský súd v Bratislave. Uznesením č. k. 6 Co 284/03-155 zo dňa 21. 5. 2004 Krajský súd v Bratislave uznesenie tunajšieho súdu, ktorým ako súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol, potvrdil. Spis bol vrátený Okresnému súdu Bratislava I dňa 26. 5. 2004. Na pokyn sudkyne zo dňa 27. 5. 2004 kancelária vyexpedovala rozhodnutie účastníkom konania dňa 1. 6. 2004. Právny zástupca navrhovateľa (sťažovateľa) prevzal predmetné uznesenie dňa 4. 6. 2004.

Z dôvodu nutnosti konania v súlade s Občianskym súdnym poriadkom o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podaného navrhovateľom (sťažovateľom), súd vo veci samej nerozhodol.

Termín pojednávania vzhľadom na počet vecí v oddelení „9 C“ bol stanovený na deň 9. 11. 2004. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom a pri rozhodovaní je viazaný len Ústavou SR, ústavným zákonom a zákonom.

Právny názor Ústavného súdu SR obsiahnutý v jeho rozhodnutí vydanom v konaní na základe návrhu súdu je pre konajúceho sudcu záväzný.

S poukazom na uvedené vykonané úkony v predmetnej veci, si dovoľujem navrhnúť váženému Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby sťažovateľovi nebolo priznané finančné zadosťučinenie. Žiadam, aby bola vzatá na vedomie skutočnosť, že zákonná sudkyňa vo veci konala bez zbytočných prietáhov vzhľadom na vysoký počet pridelených vecí v oddelení 9 C (cca 719 vecí k dnešnému dňu) popri priemernom mesačnom nápade.

Právny zástupca sťažovateľa, ktorý bol neúspešný v konaní o vydanie predbežného opatrenia, má vedomosť o tom, že vec je pravidelne sledovaná zo strany vedenia tunajšieho súdu ako i vedenia Krajského súdu v Bratislave, ktorý sa zaoberá opakujúcimi sa sťažnosťami sťažovateľa.

Svoj neúspech v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 24/00 si nemôže kompenzovať v rámci konania pred Ústavným súdom SR a požadovať finančné zadosťučinenie. Vplyv na samotné konanie má podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v rámci samotného konania. Zbytočné prietahy zavinené zákonnou sudkyňou v konaní po vydaní Nálezu ÚS SR som nezistila.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti, z vyjadrení účastníkov konania a z predloženého súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný stav konania po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 20/02 z 20. augusta 2002:

- 23. septembra 2002 zástupkyňa právneho zástupcu sťažovateľa prevzala uznesenie okresného súdu sp. zn. 9 C 24/00 zo 17. júna 2002, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia;

- okresný súd opravným uznesením z 24. septembra 2002 opravil chybné uvedené výroky uznesenia sp. zn. 9 C 24/00 zo 17. júna 2002;

- 26. septembra 2002 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 9 C 24/00 zo 17. júna 2002, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na vydanie predbežného opatrenia;

- 10. januára 2003 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcov v 1. a 2. rade k odvolaniu sťažovateľa z 26. septembra 2002;

- 18. februára 2003 bol Krajskému súdu v Bratislave predložený na rozhodnutie spis sp. zn. 9 C 24/00 s odvolaním sťažovateľa;

- 5. mája 2003 bolo Krajskému súdu v Bratislave doručené doplnenie odvolania sťažovateľa podaného 26. septembra 2002 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 9 C 24/00 zo 17. júna 2002;

- 13. augusta 2003 bol okresnému súdu Krajským súdom v Bratislave vrátený spis sp. zn. 9 C 24/00 bez vydania rozhodnutia ako predčasne predložený za účelom došetrenia niektorých skutočností týkajúcich sa doručovania uznesenia sp. zn. 9 C 24/00 zo 17. júna 2002 [v súlade s § 209 a § 210 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)]. Súčasne Krajský súd v Bratislave vyzval okresný súd, aby po odstránení „*vytknutého nedostatku*“ spis urýchlene opätovne predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní s novou predkladacou správou;

- na č. l. 149 spisu sp. zn. 9 C 24/00 je pokyn konajúceho sudcu z 18. augusta 2003, aby kancelária pripojila doručky týkajúce sa doručovania uznesenia okresného súdu sp. zn. 9 C 24/00 zo 17. júna 2002, ktorým bol návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý, eventuálne aby požiadala poštu o oznámenie, kedy bolo predmetné uznesenie doručené účastníkom konania. Na č. l. 149 predmetného spisu je kanceláriou ručne napísaný nasledovný záznam: „*V podateľni som zistila, že zásielky zrejme neboli odoslané, pretože nie sú zapísané v podaciach hárkoch*“;

- 11. novembra 2003 bol spis sp. zn. 9 C 24/00 spolu s opravným prostriedkom sťažovateľa a predkladacou správou opätovne predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie;

- 26. mája 2004 bol okresnému súdu vrátený spis spolu s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 284/03 z 21. mája 2004, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia;
- okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 9. november 2004.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z obsahu sťažnosti a z vyžiadaného spisu zistil, že predmetom konania pred okresným súdom vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 24/00 je sťažovateľom uplatnený nárok na vypratanie nehnuteľnosti. Žaloby o ochranu vlastníckeho práva tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatoval, že vec nemožno posúdiť ako právne a skutkovo zložitú. Na zložitosť veci nepoukazoval ani okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti.

2. Ďalším kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie s'ťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktorými by s'ťažovateľ spôsobil vznik zbytočných priet'ahov v konaní.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa, bol postup okresného súdu. Z obsahu predloženého spisu ústavný súd zistil, že napriek zbytočným priet'ahom v tomto konaní, ktoré konštatoval už v náleze sp. zn. III. ÚS 20/02 z 20. augusta 2002, je aj obdobie po vydaní uvedeného nálezu poznačené ďalšími zbytočnými priet'ahmi.

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd v hodnotenom období nepostupoval tak, aby zabezpečil relevantné dôkazy potrebné pre prijatie rozhodnutia vo veci samej. V konaní boli realizované iba úkony súvisiace s rozhodovaním o nariadení predbežného opatrenia.

Je nesporné, že rozhodovanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia je integrálnou súčasťou rozhodovania vo veci samej, no ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre už konštatoval (napr. IV. ÚS 205/04), že „rozhodnutie o predbežnom opatrení neodstraňuje stav právnej neistoty, ktorého odstránenie je účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“, lebo tu „ide o ochranu predbežnú a dočasnú a samotné uznesenie je rozhodnutím nemeritórnym“.

Okrem tej skutočnosti, že v skúmanej časti konania sa rozhodovalo iba o nariadení predbežného opatrenia, ústavný súd zistil, že okresný súd pochybil aj pri doručovaní uznesenia okresného súdu sp. zn. 9 C 24/00 zo 17. júna 2002, ktorým bol návrh s'ťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý. Napriek tomu, že uznesenie osobne prevzala substituentka právneho zástupcu s'ťažovateľa pri nazeraní do spisu 23. septembra 2002, okresný súd mu nadbytočne doručoval toto uznesenie ešte aj 3. októbra 2002 a 30. septembra 2003, resp. 22. októbra 2003.

Na základe vyššie uvedených zistení ústavný súd dospel k záveru, že celé obdobie konania nasledujúce po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 20/02 až dosiaľ sa vyznačuje neefektívnym a nesústređeným postupom okresného súdu, čo malo za následok vznik zbytočných priet'ahov v konaní. Navyše, ako zbytočné priet'ahy v konaní vyhodnotil ústavný súd s prihliadnutím na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 20/02 aj tú skutočnosť, že medzi pokynom sudcu (30. september 2002) na vyexpedovanie odvolania a samotným jeho vyexpedovaním (18. december 2002) uplynuli takmer 3 mesiace.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v odvolávaní sa na personálne problémy „z dôvodu nedostatku administratívnych síl na tunajšom súde“ a „na vysoký počet pridelených vecí v oddelení 9 C (cca 719 vecí k dnešnému dňu) popri priemernom mesačnom nápade“ ústavný súd neakceptoval, pretože v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezabavuje štát zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (IV. ÚS 205/04).

Ústavný súd ďalej zastáva názor, že ak bol v okolnostiach prípadu okresný súd po podaní návrhu na vydanie predbežného opatrenia nečinný v konaní vo veci samej, nemožno takýto priebeh konania považovať za efektívny postup pri odstraňovaní právnej neistoty s'ťažovateľa.

Vyššie uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 9 C 24/00, v období po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 20/02 z 20. augusta 2002 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 2 000 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že napriek nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 20/02 z 20. augusta 2002, ktorý konštatoval zbytočné prietahy „za obdobie od 25. 2. 2000 do 6. 5. 2002, stav sa v súdnom konaní (napriek Vášmu Nálezu) nijako nezmenil“.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 24/00, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu a najmä skutočnosť, že napriek nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 20/02 z 20. augusta 2002, ktorý konštatoval existenciu zbytočných priesťahov v tomto konaní, nebolo dosiaľ vo veci meritórne rozhodnuté, ústavný súd považoval priznanie sumy 40 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. I. P. Právny zástupca sťažovateľa v podaní z 28. augusta 2003 uplatnil náhradu trov konania v celkovej výške 79 636 Sk. Podľa ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je ocenený peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu.

Predmet konania - ochrana základných ľudských práv a slobôd - je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2002, ktorá bola 12 811 Sk.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky v celkovej výške 8 796 Sk za 2 úkony po 4 270 Sk a 2 x 128 Sk režijný paušál (§ 19 vyhlášky).

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2004